

[Nøhr.]

regel tillader Loven kun Afvigelse, altsaa Ydelse af større Understøttelser, hvor særlige Forhold, f. Eks. store Forsørgerbyrder, i det enkelte Tilfælde taler for det, og naar $\frac{2}{3}$ af Kommunalbestyrelsens Medlemmer tiltræder det. Jeg behøver ikke at gentage, hvad Socialministeren allerede har nævnt, at ligesom for Hjælpen fra Arbejdsløshedskasserne skal ogsaa for Kommunehjælpens Vedkommende enhver Arbejdsvægring have øjeblikkelige Følger for den paagældende, som altsaa i sidste Instans, hvis han ikke vil bestille noget, kun kan hjælpes med Fattighjælps Virkning.

Der er altsaa med disse Bestemmelser fastlagt en vis Ramme for Ydelse af Kommunehjælp, men ikke bestemte Regler og ikke bestemte Beløb i de enkelte Tilfælde. I Modsætning til Forsikringshjælpen beror Størrelsen af Kommunehjælpen paa Socialudvalgenes og Kommunalbestyrelsernes Administration. Loven kan ikke og skal efter min Mening ikke binde Kommunalbestyrelserne ud over, at den fastsætter et Maksimum, men den skal muliggøre det for Kommunalbestyrelserne og Socialudvalgene at yde efter Trang den nødvendige Hjælp til de vidt forskellige Skæbner, der er Tale om, og efter de vidt forskellige Forhold, der kan være til Stede.

Naar jeg fremhæver dette, som naturligvis for Rigsdagens Medlemmer i Forvejen er bekendt, er det for at understrege at med Hensyn til Kommunehjælpen er det afgørende det frie Skøn og den tilstedeværende Trang, og netop derfor maa Ansvaret ligge ude hos de lokale Myndigheder, det vil sige hos Socialudvalgene og Kommunalbestyrelserne.

Venstres Forslag om at nedsætte Maksimumsgrænsen og lade Ekstrahjælp i flere Tilfælde faa Karakter af Fattighjælp, det vil altsaa sige at formindske Kommunalbestyrelsernes Ansvar i Skønnet over, hvor megen Hjælp der bør ydes uden Retsvirkning, vilde næppe faa anden Betydning end den, at det i mange Tilfælde bliver vanskeligt at yde en Hjælp af rimelig Størrelse til Trangens Afhjælpning, og at en Mængde Mennesker føres fra den almindelige Kommunehjælp over paa Fattighjælpen, men der vindes ikke noget for Samfundet ved saaledes at slaa Døren til Fattighjælpen op paa vid Gab. Fattighjælpen bør selvsagt kun benyttes over for de daarlige Elementer, og jo mere man i øvrigt tager Fattighjælpen i Brug, desto mere modarbejder man det, som jeg troede man var enig om var al moderne Sociallovgivnings Formaal, nemlig

at holde Vejen aaben for de understøttede tilbage til Forhold, hvor de atter selv kunde komme i Gang og komme paa ret Køl.

Jeg erkender, at Kommunehjælpspørgsmaalet er Sociallovgivningens vanskeligste. Det er det, fordi Bestemmelserne nu engang maa være til en vis Grad elastiske. Der kan efter min Erfaring administreres fortrinligt efter de gældende Bestemmelser, der kan ogsaa administreres mindre godt, men Ansvaret for, hvorledes der administreres, maa ligge hos Kommunalbestyrelserne og Socialudvalgene. Jeg tror, det vilde blive vanskeligt at forme Løven saaledes, at Ansvaret kunde lægges andre Steder, fordi Princippet nu engang maa være det frie Skøn i Hjelpeforanstaltninger af denne Art.

Om de to sidste Lovforslag, om Ændring i Loven om mellemkommunal Refusion for visse Arbejdsløhedsudgifter og om hurtigere Udbetaling af Statsrefusionen til Kommunerne, skal jeg ikke sige meget. Vi er vel alle klar over Vanskelighederne ved at finde en Form for Iværksættelse af Arbejder med mellemkommunal Refusion, som alle Parter kan være tjent med, det vil sige baade Arbejderne, Opholdskommunen og Kommunernes Refusionsforbund, men en Drøftelse af Spørgsmaalet i et Udvalg er mit Parti rede til. Ogsaa Spørgsmaalet om hurtigere Udbetaling af Statsrefusionen egner sig formentlig godt til en nærmere Belysning i Udvalg.

Jens Thomsen: De foreliggende Ændringsforslag til Loven om offentlig Forsorg kan vi i det væsentlige give Tilslutning. Socialloven animerer mange til at søge Kommunehjælp, som før ikke vilde søge offentlig Hjælp, og den Udligning af Kommunernes Udgifter, der er gennemført, har bevirket, at Kommunernes økonomiske Administration for at holde Udgifterne til Understøttelserne nede er blevet svækket. Derfor er Udgifterne til Kommunehjælpen blevet langt større, end der var beregnet, og Udligningen har bevirket en mindre streng Vurdering med Hensyn til Fattighjælps Virkning. Mange Udgifter til offentlig Forsorg har været forholdsvis større i Byerne end paa Landet. Man har under de mindre Forhold haft lettere ved at give Arbejde i Stedet for Understøttelse, og dette er sundere og bedre for alle Parter; men gennem den nuværende Udligning af Udgifterne er Tilbøjeligheden hertil ændret. Der er vel mange, der anser den aftagende Sparsommelighed i Kommunestyret for et Gode, men jeg tror, det vilde være sundere for alle Parter, om Selvopholdelsesdriften hos de